

Бурхлива

Комедія

■ Дмитро Бозін
Олена Образцова,
у виставі «Примадонна».
Режисер Роман Віктюк.

Фото Дмитра Саніна.

Сумну комедію «Антоніо фон Єльба» Роман Віктюк репетирував у життєстверджуючій Алушті, в своєму улюбленому середовищі: море, сонце і засмагли актори. На українському курорті створювався sensationний дует Образцова — Бозін, що спонтанно виник ще на прем'єрі «Саломеї». І ось у Санкт-Петербурзі союз драми та опери розродився прем'єрою «Примадонни». Саме такою стала назва «блакитної» п'єси Ренато Майнарді, де головна героїня — Діва-Образцова. Свою партію вона веде органічно і переможно, при звичайшій до запропонованих обставин формаліста Віктюка, у виставі якого мирно співіснують гомосексуальна краса і самодитата метра та екзальтована виразність опери.

73-річна Амалія (Олена Образцова) маскує за акторськими зовнішніми афектами глибоке захоплення своїм 23-річним учнем (Дмитро Бозін), який прикидається хижим норавливим звірям. Але зрідка маски спадають і коханці стають розгубленими чоловіком і жінкою, зворушливі інтонації яких викликають у залі оплески. Але частіше вони лунають з приводу іншого дуету: донька — мати, тобто Амалія і 90-річна Коломба. Мати примадонни постійно плутається в закоханих під ногами, а жагуча цікавість до розвитку їхнього незвичного роману не дає бабусі померти. Ірина Соколова, не переобтяжена гримом та одягом, демонструє в цій ролі бенефісну ефектність.

Сценографія вистави (художник Володимир Боєр) складається з величезних, наближених до глядача фронтонів, за якими — бедлам сцени з акцентовано білими стільцями та чорним роялем у кутку. Над цією графікою декадансу, поєднаною з примхливими костюмами (художник Володимир Бухінік), ширяє Голос. Не втомлена життям примадонна топить у голосі, а ще в спалахах сміху, недовіру до розбещено-романтичного учня, що встиг пройти школу в'язниці.

У фіналі бурхливої комедії — дві смерті. Всі здогадувалися, що вітально невтомна мамуся головної героїні таки має вкінці померти, але те, що порішить із собою Антоніо фон Єльба, який черпає сили як у чоловіків, так і в жінок, ніхто не передбачав. Роман Віктюк мужньо не пом'якшує фіналу, а тому тужлива мрія кожного з героїв про кохання надає комедії глибини.

Бліц-інтерв'ю після вистави

Олена Образцова: Ця п'єса — про мене. Вона вчить кохати та імпровізувати. А вистава подарувала спілкування з колегами, в яких можна вчитися. Я багато чого взяла від Ірочки Соколової. Збираємося репетирувати з Віктюком «Венеру у хутрі» Захер-Мазоха. Там я знову з Дімою.

Дмитро Бозін: У нас, молодих акторів, у театрі багато роботи. Зокрема у мене по три репетиції на день. Останнім часом вийшло три прем'єри. Сьогодні відбулася восьма «Примадонна». У «Механічному апельсині» я граю головну роль, яку колись у кіно виконав Малкольм Макдауел. Ще не зіграв Мауглі, але наближаюся до філософії цієї книжки. Крім того, радий, що у мене з'явилися ролі, які вимагають багатьох фарб, наприклад, я грав старих за віком у виставах «Шагрєнова шкіра», «Мобі Дік», «Золотий горщик». Олена Образцова стала для мене жінкою натхнення. Можливо, це найсильніше, що людина може отримати від людини. З Романом Григоровичем мені пощастило попрацювати 8 років.

Роман Віктюк: На відпочинок прилітають з натхненням. Цього літа, мабуть, поїду до Америки, на океан. Візьму з собою Алісу Фрейдліх та Інну Чурікову і будемо працювати. Над чим — секрет.